

Svar:

Det vedtagne mæglingsforslag, pkt. A, VII: Ligeløn for mænd og kvinder, har følgende ordlyd:

„Hovedorganisationerne er enige om at søge ligelønsproblemet løst, hvor dette ikke allerede er sket. Ved ligeløn forstås, at der for arbejde af samme værdi uafhængigt af køn betales samme løn. Dette forudsætter, at udvalg inden for de enkelte områder forbereder en omskrivning af overenskomsterne, hvorefter lønnen fastsættes efter arbejdets art og ikke som i dag baseret på køn. Disse udvalgs arbejde skal være afsluttet i god tid, inden næste overenskomstsituation indledes.

Til støtte for de nævnte udvalg nedsætter hovedorganisationerne snarest muligt efter 1. marts 1971 et teknisk udvalg, som kan yde den fornødne vejledning.“

Udvalgets spørgsmål 16:

I forbindelse med ministerens svar på spørgsmål 3 spørges yderligere, om dansk tilslutning til fællesmarkedet ville nødvendiggøre lovgivning om ligeløn.

Svar:

1. Ifølge medlemsstaternes beslutning af 30. december 1961, jfr. besvarelsen af spørgsmål 3, skal en medlemsstat garantere ligelønsprincippet indførelse på en sådan måde, at princippet kan sikres i praksis ved domstolene. Dette vil kunne ske enten lovgivningsmæssigt eller administrativt eller — såfremt denne fremgangsmåde er nøje reguleret i det pågældende land og der herved skabes den tilstrækkelige sikkerhed for princippet bindende gennemførelse — på grundlag af kollektive overenskomster.

2. I Danmark må det, bl. a. når henses til forløbet af de seneste overenskomstforhandlinger, jfr. besvarelsen til spørgsmål 15, kunne påregnes, at en almindelig indførelse af ligeløn vil ske overenskomstmæssigt. Om der herved skabes den tilstrækkelige sikkerhed for ligelønsprincippet bindende gennemførelse, eller om lovgivning om ligeløn er nødvendig, specielt i relation til den uorganiserede arbejdskraft, må gøres til genstand for nøjere overvejelser, hvori må indgå en helhedsbedømmelse af situationen inden for EF.

3. I tilslutning til besvarelsen af spørgsmål 3, d, kan det oplyses, at der nu foreligger en rapport fra EF-kommissionen til Rådet om situationen i de enkelte medlemsstater pr. 31. december 1968. I rapporten konkluderedes, at der er opnået væsentlig fremgang, men at medlemsstaterne endnu var langt fra en fuldstændig respekt af ligelønsprincippet. Der peges på, at yderligere fremgang i høj grad er afhængig af arbejdsmarkedets organisationer og den politiske vilje i medlemsstaterne.

Udvalgets spørgsmål 17:

I forbindelse med ministerens svar på spørgsmål 6 spørges yderligere, efter hvilke principper indplacering finder sted, hvorved bemærkes, at udvalget er bekendt med forlydender om, at der i visse tilfælde bl. a. inden for rengøringsområdet foretages indplacering på en sådan måde, at mænd og kvinder ikke lønnes lige for lige arbejde.

Svar:

1. Ministeriet for statens lønnings- og pensionsvæsen har oplyst, at spørgsmålet har relation til overenskomster under forsvarsministeriets og socialministeriets områder.

2. Forsvarsministeriet har oplyst, at arbejdet i forsvarrets cafeterier udføres på lige fod af kvindelige medhjælpere, der aflønnes efter overenskomst med Centralforeningen for fagorganiserede Arbejdere under forsvarsministeriet og Husligt Arbejder Forbund, og arbejdsmænd, der aflønnes efter overenskomst med ovennævnte centralforening og Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund.

Sidstnævnte overenskomst er fornyet pr. 1. marts 1971, medens førstnævnte overenskomst fra 1969 vel er opsagt pr. 1. marts 1971, men endnu ikke fornyet.

Efter de i 1969 indgæede overenskomster androg lønningerne pr. 28. februar 1971:

	København	Provins
Kvindelige med-	kr. pr. t.	kr. pr. t.
hjælpere	12,24	9,68
Arbejdsmænd	15,86	15,05

Lønningerne andrager for tiden, d. v. s. for kvindelige medhjælpere fastsat efter overenskomsten fra 1969, for arbejdsmænd efter